

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobců: a) P. B., b) T. B., a nezl. c) L. B., d) P. B., e) A. B., zastoupených žalobci a) a b) jako zákonnými zástupci, proti žalovanému: **Městský úřad Boskovice**, sídlem Masarykovo nám. 4/2, Boskovice, o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícím ve vedení žalobců c) až e) v evidenci Odboru sociálních věcí na úseku sociálně-právní ochrany dětí, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 4. 2023, č. j. 29 A 91/2022 - 87

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 4. 2023, č. j. 29 A 91/2022 - 87, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný zahájil úkony k vyhodnocení sociální situace nezletilých žalobců c) až e). Záznamy o těchto úkonech jsou založeny ve správním spisu sp. zn. Pon 166/21. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný sociální situaci nezletilých žalobců c) až e) vyhodnotil jako situaci zakládající ve smyslu § 6 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně dětí“) kvalifikované ohrožení dítěte, prohlásil je za ohrožené děti ve smyslu § 6 tohoto zákona. Ze správního spisu žalovaného plyne, že tak učinil úředním záznamem ze dne 24. 9. 2021; poté dne 27. 9. 2021 založil novou spisovou dokumentaci podle § 54 a § 55 zákona o sociálně-právní ochraně dětí vedenou pod sp. zn. Om 154/21, zároveň byl spis sp. zn. Pon 166/21 vyřazen a připojen ke spisu sp. zn. Om 154/21.

[2] Žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobci a) až e) u Krajského soudu v Brně (dále jen krajský soud) domáhali určení, že zásah spočívající ve vedení žalobců c) až e) v evidenci Odboru sociálních věcí na úseku sociálně-právní ochrany dětí ve smyslu § 6 ve spojení s § 54 a § 55 tohoto zákona, v rozhodném znění, byl nezákonným zásahem.

[3] Krajský soud žalobě vyhověl a výše uvedený zásah označil za nezákonný.

[4] Soud nejprve obecně poukázal na to, že výkon sociálně-právní ochrany dětí správními orgány je velmi citlivou oblastí. Pravidelně je jím totiž zasahováno do nejintimnější sféry soukromého a rodinného života nezletilých dětí a jejich rodičů. Připomněl také, že je často spojen se zásahem do práv chráněných Listinou základních práv a svobod, a proto je zde nezbytné zvlášť respektovat ústavně právní zásady, které státní orgány limitují.

[5] Dále zdůraznil, že § 54 zákona o sociálně-právní ochraně dětí stanovuje, že orgán sociálně-právní ochrany dětí vede evidenci ohrožených dětí ve smyslu § 6 tohoto zákona a žádných jiných. Hledisko, zda jde o dítě ohrožené (vyžadující zvláštní ochranu) podle § 6 citovaného zákona, je dle krajského soudu nutno mít při činnosti orgánu sociálně-právní ochrany vždy v patrnosti.

[6] Podle krajského soudu pak samotné prohlášení dítěte za ohrožené ve smyslu § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí představuje správní akt (nejde-li o situace, v nichž jde o „prohlášení ohrožení dítěte ze zákona“) a z hlediska obsahového je na tento správní akt třeba klást nezbytné požadavky. Správní akt prohlášení dotčeného dítěte za ohrožené ve smyslu § 6 tohoto zákona současně implikuje činnost příslušného orgánu ústící v „zařazení dítěte do evidence“ podle § 54 písm. a) tohoto zákona; teprve tehdy (dle názoru krajského soudu) správnímu orgánu vzniká oprávnění v rámci této spisové dokumentace shromažďovat k dítěti a jeho rodině i bez jejich souhlasu osobní údaje (včetně citlivých).

[7] Krajský soud nejasnosti ohledně formální podoby, jakou uvedené zařazení do evidence ohrožených dětí ve smyslu § 6 ve spojení s § 54 písm. a) zákona o sociálně-právní ochraně dětí má mít, překlenul příkloněním se k názoru uváděném odbornou literaturou, a sice, že správní akt prohlášení dítěte za ohrožené (nejde-li o výjimky „prohlášení ohrožení dítěte ze zákona“), který je současně i aktem zařazení dítěte do evidence podle § 54 písm. a), má spadat v jedno s „rozhodnutím o stanovení správního dohledu nad dítětem“ podle § 13 odst. 1 písm. b) tohoto zákona.

[8] Soud k výše uvedenému dílčímu závěru vedlo přesvědčení, že dotčené osoby musí mít možnost bránit se takovému správnímu aktu vzhledem k jeho významným právním důsledkům; musí mít možnost rozporovat důvody, které správní úřad vedly ke vzetí dítěte pod sociální ochranu a kontrolu, tedy k prohlášení dítěte za ohrožené podle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí.

[9] V nyní posuzovaném případě pak krajský soud shledal, že z obsahu správního spisu není nikterak zřejmé, že by zařazení žalobců c) až e) do evidence dětí uvedených v § 54 písm. a) zákona o sociálně-právní ochraně dětí bylo žalovaným vedeno ve formě správního

pokračování

řízení o stanovení správního dohledu nad dítětem podle § 13 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, které by vyústilo v přijetí správního rozhodnutí doručeného žalobcům, proti kterému by se žalobci mohli případně bránit. Krajský soud usoudil, že žalovaný zcela bezformálně vyhodnotil sociální situaci žalobců c) až e) jako situaci zakládající ve smyslu § 6 tohoto zákona kvalifikované ohrožení dítěte, a tedy prohlásil žalobce c) až e) za ohrožené podle § 6 tohoto zákona. V návaznosti na to je správní orgán zařadil do evidence ve smyslu § 54 a vedl k tomu příslušnou spisovou dokumentaci ve smyslu § 55 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Takový postup, zejména vzhledem k nemožnosti obrany proti činnosti žalovaného, představoval podle krajského soudu ze strany žalovaného nezákonný zásah.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[10] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Založil ji na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Stěžovatel především nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že zařazení dětí do evidence podle § 6 ve spojení s § 54 a § 55 zákona o sociálně-právní ochraně dětí je stejným úkonem jako rozhodnutí o uložení výchovného opatření ve smyslu § 13 odst. 1 písm. b) téhož zákona, tedy stanovení dohledu. Podle názoru stěžovatele vyhledávání dětí uvedených v § 6 a pravidelné vyhodnocování jejich situace (§10 odst. 3 písm. c) tohoto zákona) jako preventivní činnosti, zákon nespojuje s činností správního orgánu v rámci ukládání výchovných opatření. Dle stěžovatele je uložení dohledu coby výchovného opatření úkon, který má být užíván jen v odůvodněných případech. Zákon ale předpokládá situace, ve kterých správní orgán může jednat, tedy vznikají mu v zásadě i oprávnění v souladu s § 53 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, avšak nemusí stanovit dohled dle § 13 tohoto zákona. Stěžovatel měl za to, že pokud by stanovení dohledu (jako úkon shodný se zařazením dětí do evidence) mělo být primárním úkonem zásadním pro další postup správního orgánu, zákonodárce by úkon stanovení dohledu, tak jak nyní předpokládá v § 13 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, předsunul před preventivní i poradenskou činností.

[12] Stěžovatel nesouhlasil ani s tím, že zařazení dětí do evidence dle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí je správním úkonem, který by měl učinit v rámci správního řízení formou rozhodnutí. Stěžovatel k tomu uvedl, že v případě vyhledávání dětí uvedených v § 6 tohoto zákona a kontinuálního vyhodnocování jejich situace se jedná o povinnost správního orgánu, při jejímž plnění nemůže použít správní uvážení, zda je vyhledávání a případné zařazení dětí do evidence vhodné. Takové zařazení nastává automaticky, pokud situace dítěte odpovídá situacím nastíněným v § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Stěžovatel dodal, že zákon o sociálně-právní ochraně dětí nikde neobsahuje terminologii, která by nasvědčovala tomu, že zařazení dětí do evidence má mít podobu správního řízení. Tuto úvahu stěžovatel dále rozvedl tak, že v citovaném zákoně není upravena otázka účastenství v takovém řízení, nejsou upraveny lhůty či není jasné, kdy by mělo být takové řízení zahájeno.

[13] Ohledně samotného charakteru úkonu zařazení do evidence měl stěžovatel za to, že úkon zařazení dětí do evidence nesplňuje definiční znaky rozhodnutí v rámci správního řízení, tedy nejde o rozhodnutí, jímž se zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti určité osoby, tedy o rozhodnutí dle § 9 správního řádu.

[14] Stěžovatel také poukázal na skutečnost, že krajský soud rozhodl, že pro úkon zařazení dětí do evidence má žalovaný vydat rozhodnutí v rámci správního řízení. Přesto však rozhodl o nezákonnosti zásahu správního orgánu dle § 82 s. ř. s., dle jeho závěru měl žalovaný vydat rozhodnutí o zařazení dětí do evidence. Soud přesto rozhodoval dle § 82 s. ř. s., který se týká nezákonného zásahu, přičemž tímto zásahem se má na mysli takový pokyn nebo donucení správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen proti osobě, která tvrdí, že jí byla zkrácena na svých právech. Pokud tedy krajský soud učinil závěr, že se při zařazení dětí do evidence mělo jednat o rozhodnutí, měl dle stěžovatele rozhodnout v řízení dle § 65 s. ř. s.

[15] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že se zcela ztotožňují se závěry krajského soudu. Podle nich bylo povinností stěžovatele před uplatněním opatření (včetně samotného zařazení do veřejnoprávní evidence) a nástrojů sociálně-právní ochrany dětí prokázat, proč je jeho úvaha o ohrožení žalobců c) až e) správná, a uvést, v čem toto ohrožení spočívá. Současně měl dotčeným osobám, s ohledem na jím vynucenou změnu jejich veřejnoprávního postavení, umožnit přezkum svého rozhodnutí. Opačný postup by dle žalobce byl esencí nepřipustné libovůle; dával by stěžovateli jakožto správnímu orgánu vykonávajícímu vrchnostenskou (státní) moc nijak, nikým a ničím neohraničenou možnost vstupovat nedůvodně, neodůvodněně a nepřezkoumatelně do základních práv adresátů svého působení. Takový postup by nebyl v souladu se zásadami právního státu, jenž uplatňuje svou moc jen na základě zákona a zákonným způsobem. Podle žalobců ze spisové dokumentace stěžovatele plyne, že stěžovatel neprovedl žádnou úvahu (a to jak před zařazením nezletilých žalobců do veřejnoprávní evidence „ohrožených“ dětí, tak po něm) a nedoložil důvodnost svého postupu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Stěžovatel jako jeden z kasačních důvodů uvedl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[19] Kasační soud se proto nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti rozsudku. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, ve kterých pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

[20] První námitka ohledně nepřezkoumatelnosti se týkala nesrozumitelnosti rozsudku v tom, že krajský soud rozhodoval o nezákonném zásahu dle § 82 s. ř. s., za situace, při které jeho argumentace naznačuje, že prohlášení dle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí měla mít formu rozhodnutí, a tedy pak mělo být postupováno podle § 65 s. ř. s.

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud neshledal tuto kasační námitku důvodnou. Žaloba totiž nemířila proti prohlášení žalobců c) až e) za děti, které jsou v situaci podle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, nýbrž směřovala proti samotnému konkrétnímu zásahu, tedy proti zařazení žalobců c) až e) do evidence podle § 54 písm. a) a § 55 tohoto zákona.

[22] Zároveň nemá kasační soud pochyby o tom, že nedůvodné zařazení do evidence podle § 54 a § 55 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, obnášející mj. shromažďování osobních údajů včetně osobních údajů zvláštní kategorie (dříve tzv. citlivých) k dítěti a jeho rodině i bez jejich souhlasu, může představovat zásah do veřejných subjektivních práv. Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, srov. rozsudek ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 - 23, že za zásah se běžně považují i záznamy a údaje vedené v určité veřejnoprávní evidenci; tento názor dále následoval například rozsudek ze dne 26. 5. 2023, č. j. 3 As 325/2022 - 75, který shrnul, že „*nesprávnost údajů ve veřejnoprávní evidenci a jejich vedení mohou samy o sobě představovat nezákonný zásah, bez ohledu na jakékoliv (ne)navazující řízení z těchto údajů vycházející.*“

[23] Dále stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost v úvaze krajského soudu v bodě 35 odůvodnění, v němž soud uvádí, že v některých případech podle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí není nutno vést řízení o prohlášení dítěte za ohrožené, neboť zákon dítě prohlašuje za ohrožené sám, ačkoli je takový závěr dle stěžovatele v rozporu s textem tohoto ustanovení a krajský soud neuvádí blíže, za jakých předpokladů má taková situace (spočívající v prohlášení dítěte za ohrožené *ex lege*) nastat.

[24] Ač v tomto případě kasační soud, jak uvede dále, souhlasí s názorem stěžovatele, tato argumentační linie krajského soudu zde však představuje nikoli nepřezkoumatelnost, ale spíše nesprávné posouzení právní otázky, jak soud podrobněji uvede dále.

[25] K uplatněnému kasačnímu důvodu nepřezkoumatelnosti tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že odůvodnění rozsudku je srozumitelné a je z něj seznatelné, z jakých důvodů soud ke svým závěrům dospěl; kasační námitka je nedůvodná.

[26] Druhým kasačním důvodem je nesprávné posouzení právní otázky týkající se formy úkonu, který spočívá ve vyhodnocení situace dětí podle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, a v jejich následném zápisu do evidence podle § 54 písm. a) zákona.

[27] Ustanovení § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí vymezuje demonstrativním výčtem situace, ve kterých se na děti zaměřuje sociálně-právní ochrana. Zároveň stanoví, že taková situace musí trvat po takovou dobu nebo být takové intenzity, že nepříznivě ovlivňují vývoj dětí nebo jsou anebo mohou být příčinou nepříznivého vývoje dětí. Krom toho, že situace pro aplikaci sociálně-právní ochrany dětí jsou uvedeny demonstrativním výčtem, v některých případech obsahují i neurčité právní pojmy.

[28] Podle § 54 písm. a) zákona o sociálně-právní ochraně dětí obecní úřad obce s rozšířenou působností vede evidenci dětí uvedených v § 6 tohoto zákona. Z textu ustanovení § 54 písm. a) tohoto zákona tedy vyplývá, že zákonnou podmínkou pro zařazení

dítěte do evidence dle § 55 tohoto zákona je skutečnost, že se dítě ocitlo v některé ze situací vyjmenovaných v § 6 zákona.

[29] Z charakteru § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí zároveň podle Nejvyššího správního soudu plyne, že je zde dán prostor pro správní uvážení hned v několika rovinách – zda konkrétní nastalý stav je jednou ze situací v demonstrativním výčtu, zda ji lze podřadit pod případně nastalý neurčitý právní pojem, či zda jde o situaci zcela jinou; ovšem vždy musí správní orgán uvážit o tom, zda onen stav trvá po takovou dobu či je takové intenzity, že nepříznivě ovlivňuje vývoj dětí, nebo je anebo může být příčinou nepříznivého vývoje dětí. Při takovéto úvaze má správní orgán postupovat mimo jiné s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů. V posuzovaném případě tedy v první řadě tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Dále tak, aby byla šetřena práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a do těchto práv bylo zasahováno jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu dle § 2 odst. 3 správního řádu. A konečně tak, aby správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytl dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné, jak stanovuje § 4 odst. 2 správního řádu.

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že zařazení dětí do evidence podle § 54 a § 55 zákona o sociálně-právní ochraně dětí není totožným úkonem jako výchovné opatření spočívající ve stanovení dohledu podle § 13 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Uložení výchovného opatření je správním aktem stanovujícím povinnosti či zasahujícím do práv dětí, rodičů, případně dalších osob, a jako takové je ukládáno rozhodnutím. Naopak zařazení dítěte do evidence představuje, pokud jde o charakter, toliko podpůrný úkon, ex lege navazující na prohlášení dítěte za ohrožené podle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. I takový úkon však musí mít přezkoumatelný základ.

[31] Kasační soud nemůže přisvědčit ani argumentaci krajského soudu v tom, že účel správního dohledu i podmínky jeho provádění jsou totožné s účelem a podmínkami zařazení dítěte do základní evidence a vedení spisové dokumentace ochrany dětí. Ze systematiky zákona o sociálně-právní ochraně dětí totiž vyplývá, že účelem prohlášení dítěte za ohrožené podle § 6 tohoto zákona (a z něj plynoucí zařazení do evidence podle § 54 tohoto zákona) je teprve aktivovat sociálně-právní ochranu dítěte. Ta však může být prováděna pomocí širšího spektra nástrojů, než je pouze krajským soudem zvolený dohled dle § 13 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, a to jak nástroji oproti správnímu dohledu mírnějšími (srov. § 10 a 11 citovaného zákona), tak naopak intenzivnějšími (srov. § 13 odst. 1 písm. c) a d) citovaného zákona).

[32] Nejvyšší správní soud tedy nesdílí názor krajského soudu v tom, že správní řízení o zařazení dítěte do evidence dětí uvedených v § 54 písm. a) zákona o sociálně-právní ochraně dětí by mělo mít vždy formu správního řízení o stanovení správního dohledu nad dítětem podle § 13 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Pro takto striktní výklad nenachází kasační soud v citovaném zákoně oporu.

[33] Nejvyšší správní soud pak není ani toho názoru, že prohlášení o tom, že u daného dítěte jsou naplněny podmínky podle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, má mít

pokračování

formu rozhodnutí podle § 9 správního řádu. Podle kasačního soudu toto prohlášení představuje úkon (postup) podle části čtvrté správního řádu, a sice tzv. jiný úkon podle § 158 správního řádu.

[34] Nejvyšší správní soud proto přisvědčil kasační námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, pokud jde o formu úkonu, kterým je posouzení, zda lze považovat dítěte za ohrožené podle § 6 zákona o sociálně právní ochraně dětí.

[35] Jak ovšem Nejvyšší správní soud nastínil výše, konstatování, že nastala situace dle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, má být výsledkem správního uvážení příslušného správního orgánu, které je přezkoumatelné. K limitům správního uvážení se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, 739/2006 Sb. NSS, tak, že *„i když správní orgán není při svém rozhodování vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem a rozhoduje v mezích volného správního uvážení, musí být jeho postup a rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. Proto i v těchto případech musí správní orgán respektovat jak stanovené procesní postupy (v to zahrnující rozhodnutí se všemi stanovenými náležitostmi), tak elementární právní principy správního rozhodování (princip právní jistoty, princip rovnosti osob, o jejichž právech se jedná - s obdobným rozhodováním v obdobných případech atd.)“*. Obdobně pak rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS uvedl: *„Správní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl*.

[36] Zároveň se pro tzv. jiné úkony použijí podle § 158 odst. 1 správního řádu ustanovení části čtvrté správního řádu. Z toho mimo jiné plyne (srov. § 154 správního řádu), že správní orgán krom samotné části čtvrté postupuje také podle části první správního řádu (v níž jsou mj. vyjádřeny základní zásady činnosti správních orgánů).

[37] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, pokud uzavřel, že prohlášení podle § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí má mít formu rozhodnutí, nadto spojeného s rozhodováním o stanovení dohledu podle § 13 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, a svůj závěr o nezákonnosti posuzovaného zásahu založil na této úvaze. V novém řízení tedy krajský soud při posuzování zákonnosti zásahu spočívajícího v zařazení žalobců c) až e) do evidence podle § 54 a § 55 zákona o sociálně-právní ochraně dětí bude zkoumat, zda prohlášení dětí, tedy žalobců c) až e) za ohrožené podle § 6 citovaného zákona, které předcházelo zařazení do evidence dle § 54 a § 55 tohoto zákona, bylo ze strany správního orgánu provedeno přezkoumatelným způsobem a dle základních zásad činnosti správních orgánů. Dále krajský soud uváží, zda byli posuzovaným zásahem na veřejných subjektivních právech přímo dotčeni (a tím aktivně žalobně legitimováni) také žalobci a) a b) jakožto rodiče žalobců c) až e); je nutno vzít v potaz skutečnost, že sami žalobci a) a b) do evidence podle § 54 a § 55 citovaného zákona zařazení nebyli (s ohledem

na závěry vyslovené kasačním soudem v rozsudku ze dne 26. 5. 2023, č. j. 3 As 325/2022 - 75 a ze dne 1. 11. 2023, č. j. 6 As 277/2022 - 97).

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[39] Krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2023

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu